

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj: Ótásasos petisort 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint a gázolaj...

Előfizetési árak: Helyben és postán küldve: Egy évre 10 ft. — kr. 1/2, évre 2 ft 50 kr.

népvelve volt. A hallgatóság egész folyamán alatt a legeszelebb...

lyázó-egylet tere nemcsak vasas, hanem azóta is a légsport...

zión a múlt szombaton, vagyis per 12-ik napjára viradóra...

felhívás „Mismás” című hu-re, mely tartalmazni fog beszéket, rajzokat stb.

tt szerkesztőségünkhez: Pesti-vezetvő tartalmú hitvány elő-Szerkesztési Egységi Géza; ára

dók” című szépirodalmi, társadalmi hitvány (divattárczával)...

gázolaj, melynek kiadása előtt a közönség pártfogása ellen...

rdeljei: „A világ-rejtély.” „A földi élet I-VII.” Dalmady...

„A padlás-szobák.” (Baran-fordításban: „Viz hűk” (Földje) B. Buttner Linától; „A...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

„A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet) „A földi élet” (I-VII.) (I. kötet)...

A véderő.

I. Az öreg Metternich herceg, ki a maga idejében, a birodalom minden pontjára nézve, mint abban az időben nagy politikai döntő befolyást gyakorolt...

Próbálta ő hercegsége a vármegyék megerősítését minden módon, de egy pár nyomorult áruló kivételével, a hercegi politika a megyék által vissza...

A különböző nemzetiségeket úgy kívánta féken tartani, hogy a gyűlöletét magyartól elterelte. Legyel és Olaszhoz, magyar és horvát hadakkal rakatta meg, Magyarországon pedig lengyel, olasz és német katonákat hozott, s ha jogot, vagy valami olyast követeltek, mely a herceg urnak nem tetszett, vagy éppen fegyvert találtak...

Az ő utána következett politikuskok is szintén vetélkedtek azon, hogy Magyarországot, miként lehetne jobban fölképezni, mennyiben sikerült, azt megírták a történészek, mi most ezen események felett átszuszva, egy pontot keresünk, a hol kissé megállapodhassunk és a honnan kiindulni lehessen.

Beleírádott volt már a magyar nemzet azon terdek kiserletekbe és zaklatásokba, miket vele Ausztria elkövetni a legarzálatlanabbul jónak látott. A poroszok pedig Ausztriát megfenyítini akarván, hadakkal átlépték a határt. Pléh-galléros törzstiszte a hadi létszámba volt annyira, hogy fele is sok lett volna, hanem vezérnek való, a ki nemcsak a vak parádéknál, hanem a harcstéren is megállja a sarat, ha ilyen aztán a győzhetetlennek czímezett hadseregben nem találattott. A szerencsétlen Benedek, — bár vonakodott tőle — volt kénytelen betölteni a vezéri állást. Tudjuk a csata kimenetelét, valamint azt is, hogy a győzhetetlen hadseregnek éppen nem volt már se bátorsága se, akarata megakadályozni az elment előre nyomulásában, hanem hát a béke megkötöttet. A magyar nemzet sok derék harcosának lemeszároltatásán bánatba merülve, — a mit ekkor tehetett volna, — nem követelte vissza jogait.

Örömmel, és valóban bámulatos biggadsággal fogadta a békejohot, melyet neki felülről nyújtottak. Természetesen, hogy a szörnyű multra, a feledés fátolyának borítása fogadtatott, mindkét részről. Ezt követte aztán az a fényes esemény, hogy a magyar nemzet törvényes királyának fejére tette a nemzeti...

A „DEBRECZEN”-tárczája.

A kártyás családja. — Kárcsóni történet. — Irta: LACZHÁZI KÁLMÁN.

I. A véletlen segély. (Folytatás.)

De azt sem mindegyik. Ott állott közel az ajtó sarkához egy fiatal segéd. Az egész szomorú jelenet alatt folytatva az ajtóhoz leánykán csüngötték szeméi. Nézevén annak rendellenl leomlott szöke futrait, hidegtől elké-küült kicsiny kezeit, s szívte megessét a nyomorulatban. Beszélhetett ő felele abból. Csak azok ur. Egy árva szót sem értett abból. Csak azt tudta, hogy a szegény nót s anyagi szép-ségű leányát irgalom nélkül itzte ki, maró guanyalv tetézvén könyörtelenségét. Ő volt az anyagi tetézvén könyörtelenségét. Ő volt az anyagi tetézvén könyörtelenségét. Ő volt az anyagi tetézvén könyörtelenségét.

szent koronát, királyi esküvel kötelezvé magát a király, hogy Magyarország alkotmányát és idegen államoktól függetlenségét stb. megfogja őrizni.

Magyarország tehát megkereszteltetvén, a keresztvízen „alkotmányos állam” nevet kapott. A gyermek már idestova nyolcz éves és még most is azon zubbonyban jár, melyet reá idegen, rosz indulatú mostohája erőszakolt.

Alkotmányos király, alkotmányos kormány, hasonló parlamenttel, csak a mi szemfényvesztő korunkban és csak hazánkban létezhetik alkotmányos véderő nélkül. Rég az ideje, hogy az egymásután következő magyar kormányok sértő fel sem vevéssel, oly gyarlónak tartották és tartják e nemzetet, hogy szerintük elég ha egyből is, másból is, csak a küllátszat kedvéért mutat neki valamit, azt a nemzet késpéznz gyanánt fogadja s ráadásul a nagy komédiásokat még ki is tapsolja a kulisszák mög-gül. Egészen ellenkezőleg áll ám a dolog, mert mi keserű érzelmek közt hallgatjuk a költséges honvédtájakat, melyek oly hitvány dolgok körül csapongnak, melyek valóban említést sem érdemelnek. Hát nem nyilvánosság arculütése-e az a nemzeti érzelmek, hogy még a véderő kérdésében is a legköltésesebb tréfát űzik velünk? Vakulj magyar! Hát nem látod a honvédszere-dekben, alapját letéve egy hatalmas nemzeti véderőnek? Ezt kiáltják a husos fa-zekak elhizott rókáik.

De mi azért e kiabálások daczára sem látjuk azt, a mit ép, tiszta szemek-kei látni nem lehet. Hát az alkotmányos Magyarországon képezheti-e egy nemzeti véderőnek alapját, egy oly katonaság, melynek főtiszteit nagy részt az osztrák hadakból vannak átszármasztatva, a törzstiszteit pedig cs. és kir. törzstiszteket. Mi nem fogunk ez alkalommal, az idegen hadak szemérmől beszélni, annyit azonban bátor vagyok, kezemet szívemre téve, kinyilatkoztatni, hogy az a magyar honvédsereg, mely saját nemzeti erkölcsének katonai kizsírításával, idegen fajú nép erkölcsének elsajátításával, az u. n. osztrák tempók benyelésére kénszerítették az a honvédsereg idegen tisztek vezetése alatt a bornyujával fogja fenyegetni az ellenséget. Osztrák és magyar, tiz és viz, mely soha összeforrti nem képes. Hiszen még alig volt honvéd, már a közösgyes hadak szelleme be volt arbutolva, és lenézte, nem is tartotta katonának a honvédet. Ezt mind nagyon bölcsen tudja a kormány és a képviselők testülete, valamint azt is, — hogy ezen dolgokon kívül még az a szegényítő helyzet is van, hogy az u. n. alkotmányos Magyarország védereje szám-mára nem adatnak ágyuk és nem képeztetnek műszaki csapatok. Pedig hát a katonák tartásának költségeit, a nemzet-nek meg kell ám fizetni, ha szinte a haldokló szemfedelét kellene is eláru-sítani. De hát miért nem adatnak? De hát miért terelik a vérig sértett nemze-tet a kétségbeesés határáig? Mert azt kívánni egy nemzetből, hogy oly intéz-ményre dobjja ki évente keresményét, — mely intézménynek így a hogy, se isten, sem ember hasznát nem veheti; ez uraim, ez a caelekmény szóval nem fejezhető ki.

Az is ott volt az alkuba, hogy a magyar ezredek hazájukba vissza hozat-nak. Ez sincs maig is távolról se betel-

jesítve, hanem csak a látszat kedvéért néhány ezred csakugyan hazahozatott. Szép alkotmányos állam, melynek fiait a legbüntösebb béke idején is oda viheti az idegen a hova akarja! akkor midőn az ország hadügyjérének, nem hiszszük, hogy saját honvédei felett annyira hatalmas volna, hogy egy századot belőlük kiruk-koltasson idegen engedély nélkül.

— A minisztertanács tárgyat, mely szombati este tartatott, kormányparti lapok szerint kizárólag horvátországi ügyek képeztek. A tanácsban Mazurancs bán is részt vett.

— Liptómege közgyűlése az önálló vánterület mellett határozott. Szemerecsányi indítványra a megye feliratot intéz a kormányhoz a vármegy érdekekben, melyben azon reményét fejezi ki, hogy a kormány az önálló vánterületet fel fogja állítani.

— Toldy Ferenc családjának ellátása tárgyában Horváth Boldizsár interpellációt intéz ma a cultus miniszterhez. A pénzügyi bizottságban történt már ez ügyben megbeszélés, mely szerint a Toldy Ferenc részére meg-szavazott 4000 ft-évi járadék csorbitás nélkül fizetették ki családjának. Az egész ügy rendezése különben minisztertanács tárgyat képezendik.

— A honvédelmi miniszteriumban a „N. H.” értesülése szerint már elkészült, s még ez ülésszak alatt fog terjesztetni egy törvényjavaslatt, mely azokat, kik családi vagy más tekintetből a tényleges katonai szolgálattól fel vannak mentve, katonai díj fizetésére kötelezi.

Dobos és rablótársai pörének tárgyalása.

(Deczemb. 14-ről, folytatás.)

Előhozatik Tóth Péter, ki a jegyző által felolvasott vallomást szerint az Ármósti lopott marhákból 2 tinót vitt. Ő azt állítja, hogy e marhákat nem Dobostól, hanem valami ösmé-rosre: Kányásitól vette, a miért nem is kért pasust.

Emlékszik arra, hogy az eladásnál egy fiatal ember is volt, de azt nem tudta, hogy az Dobos.

Előhozatik Tóth Péter: Ösmeri Dobost. Tóth Péter: Hogy ösmerem?

Előhozatik Tóth Péter: Hogy Dobost az eladásnál látta, miért tagadja hát, hogy ő ismeri.

Tóth Péter: Ha én Kányási András-tól nem vettem, halljak meg. Ha másképen van leírva, akkor az nem jól van aláírva kérem.

Előhozatik: Miért tagad oly komolyul. Tóth P.: Egy nevelteni gyermeket hagytam otthon, (sir) és feleségemet, ne lás-sam őket, ha hazudom.

Előhozatik: Tud-e arra nézve bizonyítékot felhozni, hogy Kányásitól vette a tinókat? Tóth P.: Hogy ne!

Előhozatik: Tudta azt, hogy nem igaz uton kerültek a marhák? Tóth P.: En csak azt tudtam, hogy gu-lyás bojtár volt az, kitől vettem.

Előhozatik: De már akkor sokkal ismerete-sebb orgazda volt, — minthogy az ismerte volna.

Tóth P.: En igazat beszélek, nem va-gyok hamis ember. Előhozatik: Ne tagadjon!

— Ne tartson semmit sem tőlünk, jó ember, — szóit az asszony — nem vagyunk mi kőbörök, ide harmadik házban lakunk, egy kissé megnehitünk.

— Nem vagyok én éjjeli őr, Grösslein asszony — szóit az ifjú akadozva — segéd vagy a Grösslein üzletben, szemtanúja voltam főnököm embertelen bánásmódjának, elkisér-tem önököt, mert tartottam tőle, hogy nőknék így kénylen nem tanácsos magokba járjalni.

— Kösözöjök szívességét uram, — vi-szonozá az anya — nincs szükségünk senki kísértetére, kivált ha ezt a kísértet Grösslein ur rendelte mellénk. Jó éjszaka! Majd haza találunk mi magunktól is, mondja meg fő-nöknek.

— Asszonyom! Ön félre ért engemet, de nem is vehetem rosz néven, szólni helyettem a kasszonyon. Ott állottam mellette, őh, hogy nem segíthettem rajtok — szóit az ifjú ha-bozva s tört hangon.

— Ön az? kérdező gyöngé, de szelid hangon Irén — ő az, kinek szemében köny is csillogott. A jó isten áldja meg, láttam én, hogy önök is rosszul esett sógorunk kegyet-lensége. A jó isten áldja meg.

Tóth P.: En nyugodt vagyok, és meg-vallom azt a mit tudok. (Sir.) Lindenfeld Sámuel kárára a vizs-gálatokon ki volt hallgatva Wein Dániel (hely-beli lakos, nos 43 éves), mint megbízott.

Előhozatik: Ön a néhai káros egyik gyer-mekének férje? Wein D. Igen. A mit tudok azt elmond-tam. Elmebetegek?

Előhozatik: Igen! Elővezetettük Huczmann, ki egy ló tol-vajlásnál Dobos bűntársa volt.

Előhozatik: Ez ebben ügyben eljár bíróság részéről a periratok ide beküldettek, de az eredeti ítéletet nem találom. (Doboshoz) Mit tud arról, hogy az a 4 ló nem az, mely-lyért Huczmann elíteltetett?

Dobos: — Melyik esztendőben itéte-tett el? Előhozatik: 1873-ik évben.

Dobos: Hiszen a lopás 1869-ik évben történt össze. Előhozatik: Mit szól ehez Huczmann?

Huczmann: Instálom, egy volt az, mint azt bevallottam. Előhozatik: Hát nem ezért a lopásért volt elzárva?

Huczmann: De igen 1870-ben folyt le a perem 1872-ben elítéltek és sokáig voltam vizitbe (elzárva). Dobos haragszik rám, azért vall rám, mert én őt elfogattam.

Dobos: Nem tudsz te, mit beszélsz. Huczmann: Tudok biz én, le is van már írva, nem tagadok én semmit. Három lo-vat eladtam, a negyedik kipusztult. (Derültég-Dobos mosolyog.)

Előhozatik Juhász János Károly, ki a nagyváradi vásáron egy korcsmába tért, és éjszaka a tornácra ment ki aludni. Midőn egyszer csak Dobos ugrik be a kerítésen, és színtelen lefekszik. Ekkor éjjel lopta ki Juhász szobából a 140 forint talpárt. A tolvajás felelőtlenségén, Dobos nem megtalálható, az előkerített kedvesénél 6 forint találták a lopott pénzből.

Leányi Imre bíró: Honnan ismerté Juhász Dobost? Juhász: Látszólag.

Előhozatik: Nem dolgoztak Dobossal egy helyütt? Dobos: Nem, csak együtt itunk.

Jegyző olvassa, hogy Dobos Kőbányán is lopott, hol egy hajcsár neje Lisi tanácsára magát fejleltetni akarta, és ezen szándékából ment be Pestre Hart biztoshoz, azonban ezt csak másod ízben felkereséskor találta otthon.

Előhozatik: Itten valami Czopfel András is szerepel, ki az? Dobos: Az az én gazdám volt.

A fejleltetés következtében 3 hétig el volt zárva. A kapott 300 forint Debreczenbe jött és itten Kellér Sámuel bankócsináló-val ismerkedett meg, mivel a pénz csinálása iránt akkora lépett, de mivel Kellér a szűk-ségszerszámokra sok pénzt kért, az alkuból semmi se lett.

Pollák Péter szovati káros szolgáltatik elő. Ennél boltfőltér volt és tőle 800 ft-értékű árucikkeket eltolvajlottak.

Elővezetettik Szege di Mihály bün-részes. Előhozatik: Mit adt elő a szovati tolvaj-lásra nézve?

Szege di M.: Tekintetes császári, ki-rályi törvényszék! En ártatlan vagyok az egész dologban, bár igaz, hogy rovtott ember vagyok. Dobos haragból vall reám.

Dobos: En nem hazudom, mert én mátló fogva tiszta vagyok, és mint ilyen fogok meghalni ő gazember. Engem kétszer is fel-akartak használni, először lopásra, aztán el-adásra, hogy a miniszteriumtól kifizőt díjat felsziphelessék.

Előhozatik: Honnan ismeri Dobost? Szege di: Nálam volt kevés ideig, de nem ismertem gazembernek, én éppen annyit tudok róla, tek. cs. k. trvszék, mint ez a kis sapka!

Előhozatik: Miért adta hát fel? Szege di: Mert akkor igen keresték. Előhozatik: Maga lopásért már büntetve volt.

Dobos: Ő a legmegrögzöttebb tolvaj, kit valaha ismertem. Szege di: Igen hibáztam, de meg is szenvedtem érte. En ártatlan ember vagyok, s nem tagadok semmit.

Érezte foganatosulni az isten áldását. Jót ki-vánt neki a leányka, neki, ki még egy pár könyvnel többet nem is szentelhetett neki. A milyen rosszul esett az anya elutasító, hideg válsza, éppen oly jótékony volt leánya nyájas közönsége.

— Engedjen meg uram — szóit a nő — ha talán megértettem, higgye el a nyomor s keserű viágtapasztatalt bizalmatlanná teszi az embert nemcsak saját embertársai, de még a gondviselés irányában is. Annyit szenvedtünk már, hogy hitünk is alig maradhatott meg. Ugy-e megbocsát? szóit a szegény nő az ifju-nak nyugtán kezét.

— Ah, miért ne! — kiáltá az ifju — me-legen szorítva meg a nyújtott kezét. Miért ne, csak arra kérem, engedjék meg, hadd tegyem Irén kasszonyon vállára ezt a jó meleg sál-t, hiszen nagyon de nagyon fázik.

Irén nem vonakodott. Minden ízében reszketett. Az ifju felszegtette, anyjának kar-ját nyujtva mentek. A ház csakugyan nem volt meze. A két nő ug reszketett, hogy a cse-nyőfogantny nem tudták volna megbuzni. Ha kiserőjök nincs, ott fagytak volna meg a ház előtt, mert a kapus semmiféle dörömbölés-re nem nyitja az ajtó.

Jegyző olvassa Dobos ide vonatkozó val-omását. Előhozatik: Láthatja, hogy Dobos részletesen elmond mindent.

Szege di: Ha ő tudja, mondhatja, én nem tudok semmit. Előhozatik: Ő a h. Sára bűnrészes, előb-binek volt szeretője, ki tagadja, hogy Dobost ösmerné, szeretője sobasem beszélt neki róla és nem vett részt az asszony nem volt ugyan jelen a lopásnál, de abban neki is része van, mert házához vitták a holmit.

Előhozatik: Ő a h. S. Tek. cs. kir. trvszék itt a bi-zyonítványom arról, hogy én az időben szol-gáltam.

A benyújtott bizonyítvány szerint 1873-ban mosonó volt gróf Zichyvány. Elővezetettik S a r á d i István bűntárs.

S a r á d i: Dobos hazudik, mert gaz-ember. Dobos: Ha én gazember vagyok, te annál nagyobb vagy, mondja meg a zsidó, hogy nem velem jártál-e hozzá.

P o l l á k (káros): Igaz! S a r á d i: En nem vagyok gazember, nem is voltam másért büntetve, mint vereke-désért.

Előhozatik: Hisz itt falopás is van. S a r á d i: Na meg azért. Előhozatik: Sarádi Istvánné bűntársa. Ta-gadja, hogy a lopásnál részt vett volna.

D o b o s: Ő csakolyan bűnös, mint az ura. S a r á d i Istvánné: (Doboshoz) Hát volt maga valaha az én házamban? Ha ez meri mondani, akkor magának pinszen se istene, se lelke. Nem is ismertem magát.

D o b o s: Ha nem ismert, hát hogy tudta azt, hogy az az ember, ki magánál Szege di kereste, én voltam? Éjszaka idején hogy ösmert meg?

S a r á d i n é: (Haboz). Mondták. En ke-servesen keressen, instálom a kenyeremet. Az egész falu bizonyíthatja, hogy én soha sem voltam a zsidó boltjában.

P o l l á k (káros) nem emlékszik rá, hogy ez az asszony a boltjában lett volna.

Bevezetettik Borus Sándor bűntárs, ki a gogyori csárdában korcsmáros és kinél több-ször fordult meg Dobos.

Előhozatik: Mit szól erre Borus? Borus: Erre tek. kir. trvszék nem szól-hatok semmit. Nekem dukál, azért adtam neki szállást a korcsmában.

Előhozatik: De látja, Dobos azt mondja, hogy bűntársa volt, és ő igazat beszél, miért is ha-zudnék. A maga mentését nem vehetem figye-lembe.

Borus: Haragszik ráam, mert elfogad-tattam a szeretőjével. Ez a kapczáról, ez a piszkos ember megakart engem ölni.

Előhozatik: Lassabban és illedelmesebben be-széljen. Borus: Ez a piszkos gazember, ez a nyomorult megakart engem ölni!

Előhozatik: Ne lármázzék! Dobos: Ő a gazember! Előhozatik: Dobos azt mondja, hogy maga.

Borus: (Közbeveg) Hazudik! Előhozatik: Illedelmesebben viselje magát! A törvényszéknek...

Borus (Közbeveg). Muszáj magam vé-delmezni, ha ilyen kapczá oláh ember, tek. trvszék, elakar engem áztátni!

K i s s János káros hitavik elő, kitől 11 darab sertést loptak el. Kárát 107 frtra teszi. Borus mindent tagad. Azt mondja, hogy ő Dobostól soha egy csirkét sem vett, nemhogy disznót.

Előhozatik: Miért vallotta hát már előbb be, hogy a disznókat Bagonos vette és miért beszélt másnak, hogy a sertéseket Bálint öcs-és és a harmadiknak miért mondott ismét mást?

Borus: Nem mondtam azt. Az igaz, hogy olyan embertől (Dobosra mutat) nem vettem soha semmit.

Ladusky György káros udvarabóli Nagy-Létán szerszámot és más egyebet loptak el.

Borus: Nem vagyok én zsidó, hogy lopjak!

B u z g ó Péterné káros szobájából 1873-ban több tárgyat tolvajlottak el, melynek ér-teke 100 ft. K u t y u s z Györgyné káros la-kásáról 160 ft értékű 3 kintest loptak el.

Az ifju csengett. Kevés vártatva jön, vagyis inkább csoszogott a házmaster.

— Nos ki az ördög csengett olyan ha-talman, dörmögte. Bátoran kérthet, uert a e bérházban egytől egyig olyan alsóbb rendű mesteremberek laktak.

— Grösslein asszony! — szóit az ifju. — Csak nyissa hamar, mert kiegészlen hideg van ám.

